

vel repulsione appellationi non deferens, vim iudex non facit, secus autem quando interponitur a reiectione appellationis emissae a sententia, seu articulo, quo de iure recte permittitur appellatio quoad utrumque effectum devolutivum, & suspensivum simul, quia tunc ut iuste, & legitime omnino deferendum esse, aliter vim facit iudex, ita dicit Matth. de Afflic. in proemio constit. Neapolit. num. 48. quod si iudex Ecclesiasticus non admittat appellationem ab eo interpositam in casu, quo de iure interponi poterat, juxta notata in cap. de appellat. & ab eo non fuisset admisa, poterit & a reiectione appellari, & appellatio iusta & licita est, & suspensionem parit. Matth. de Afflic. sequuntur Roland. a Valle consil. 37. num. 13. vel. 1. Salced. in addit. ad praxim Bernard. Diaz in cap. 150. n. 18. post medietatem sequitur Cened. in collect. ad decret. collect. 17. n. 3. qui quidem omnes ex hoc inferunt, quod si pendente hac appellatione a reiectione appellationis a sententia emissae, quam jus permittit petierit, pro sententiae huiusmodi executione auxilium iudici, seculari, iste illi iuste denegabitur illud postquam sibi fuisset comportum, cum certi juris sit, huiusmodi appellationem suspendisse jurisdictionem iudicis Ecclesiastici, & ejus sententiam.

34 Et in expresse quod est converso quando scilicet interponitur appellatio a causa, seu sententia, sive interlocutoria, sive definitiva, eam non admittente, vel a iudice procedente appellatione remota, vel quando aliis minus legitime appellatio proponitur, puta ultra terminum, & sic in casu, quo probabiliter iudex iuste declarationem, & admissionem recusavit, ut in hoc casu non procedere superiorem doctrinam probant expresse Salced. ubi proxime d. n. 18. vers. hac tamen communis & verissima sententia, & Cened. d. collect. 17. d. n. 3. vers. hac tamen omnia verissima sunt, & sentit Capic. dec. 34. n. 5. in fin. & n. 6. qui loquitur in denegatione appellationis a sententia lata in possessorio, ibi etiam appellare a decreto potuisset, &c.

36 Et quod a sententia interlocutoria, qua rejicitur appellatio, non admittitur appellatio tenent B. in l. 1. in ubi Mathesi. num. 4. C. quorum appell. recip. Mat. consil. 529. n. 30. Cephal. consil. 185. num. 3. lib. 2. Contard. in l. unio. C. si de mon. poss. sue appell. quest. 5. inhibitionis n. 9. & quest. 1. n. 27. usque ad n. 31. quos sequitur Gratian. decis. 8. a. n. 3. quos intellige secundum nostram doctrinam, nempe quando iuste iudex appellationem rejicit, quia sic natura causae petebat, vel quia erant res conformes, vel alia iusta de causa, ut constat ex eodem Contardo, ibi d. g. 5. & Grat. num. 5. dum post Alexand. in addit. ad Bar. in d. l. 1. C. quorum appell. non recip. dicunt, quod ad rejiciendam appellationem, causa debet esse appetita, propter quam iudex appellationem rejicit, vide num. 39.

38 Et quatenus autem Gratia, ubi proxime a num. 3. & seqq. faciat distinctionem, interjectam appellationem absque causae cognitione, & partis citatione, & reiectionem sine illa, ut in primo casu non admittatur appellatio a reiectione, in secundo autem sic procedit in iudice ad quem, facientem hanc declarationem, ut constat ex Contardo, Bar. & aliis ab eodem Gratiano citatis, & post eos Ricc. in loco statim citandus; secus autem quando a iudice inferiori reiectio facta est, quia tunc non est necessaria alia causae cognitio in hoc, cum ipse habeat notitiam status negotii, & ejus naturae.

39 Et quod a reiectione appellationis, quando causa illam prohibens est aperta non possit appellari, probat novissime post Alexand. B. in l. 1. C. quorum appell. non recip. & Contard. in d. l. unica quest. 5. tenet & sequitur Ric. in pract. dec. 1. p. dec. 107. a n. 7. & praecipue.

40 Et ad Capicium, superius per nos citatum, in d. decis. 34. num. 6. & 7. Franch. in c. cum speciali §. porro d. n. 8. de appell. Angel. de Perus. in l. 1. in fin. C. quorum appell.

Nat. consil. 520. iudex ecclesiasticus num. 30. Constat in l. unio. q. 5. sub n. 30. ver. possent tamen, C. si de mon. poss. dum simpliciter dicitur esse licitam appellationem a reiectione, seu non admissione appellationis, responderetur, ut procedatur, quando rejicitur in casu, quo iure non reperitur prohibita, secus autem quando notorie constat illo casu appellationem de iure esse receptam, tenet & declarat Sigisf. Scac. de appell. q. 17. limit. 4. 7. memb. num. 166. per tot. praecipue vers. declarata secundo Contard. autem ipsum se declaravit in d. l. unio. q. 5. & hoc casu non obstante appellatione a reiectione appellationis non admittenda, posse iudicem ad ulteriora procedere, firmat Scac. ibi, ex iis quae ipse scripserat quest. 11. n. 11.

41 Quia quando est notorium, vel manifestum appellationem esse nullam, seu injustam, aut non recipiendam, potest iudex a quo, licet ad executionem sententiae procedere non obstante appellatione Specul. tit. de appell. §. nunc dicamus, sub n. 8. lib. 2. fol. 194. Joan. Andr. in cap. pastoralis n. 1. de off. deleg. Franc. in c. constituit. 45. sub n. 18. de appell. Roland. a Valle consil. 77. viso sub n. 5. l. 2. Rot. decis. 35. alias 234. si rector. de appellat. in novissimo Caputaq. decis. 32. attentare, & aliis decis. 328. seu 3. executio sententia n. 2. p. 1.

42 Secus si simus in dubio, quia tunc regulae permissivae appellationis standum est (dum de exceptione, & limitatione non apparet) pluribus relatis tenet Petr. Surd. consil. 180. num. 9. Aloyf. Ricc. pract. decis. 2. p. decis. 107. num. 2. & 3.

43 Pro quibus etiam facit, quod eleganter dicit Philip. Franc. in c. interposita, col. 3. post med. vers. quidam lim. de appell. ubi dicit quod omni casu, quo constat ex juris dispositione appellationem fore legitimam, puta; si est appellatum a definitiva, & quia non fuerit admisa, iterum appellatur, censetur justificata talis appellatio eo ipso, quod appellatio a definitiva non admittitur, c. 1. §. his qui, & c. cum appell. de appell. l. 6. secundum Hostienf. & Joan. And. pro quo etiam allegat text. in l. si cuius, ff. de appell. recip. hoc tamen intelligendum esse declarat ipse Franc. ibi non procedere quando appellatur in casibus a iure prohibitis, secundum ea quae habentur in c. Roma, §. quod si obijciatur, de appell. lib. 6.

45 Itaque ex supradictis recte deducitur duplex conclusio: Prima quod appellationi interpositae a iudice repellente, seu non deferente appellationi emissae in casu aliis prohibito, & inappellabili, seu privilegiato, non deferens vim non facit. Secunda poterit esse conclusio, quod appellationi interpositae a iudice repellente, seu nolente deferre appellationi interjectae in causa, quia appellare jus permittit, si iudex Ecclesiasticus non detulerit, vim facere declarabitur ex superius dictis, prout etiam in casu violentiae seu nostri recursus loquitur Cened. ubi supra.

46 Insuper haec secunda conclusio confirmatur, ut huiusmodi appellatio a denegata appellatione (ubi jus permittit) sit iusta, legitima ex eo, nam quando rejicitur beneficium concessum per jus commune, licita est appellatio: ubi siquidem denegatur observantia juris communis, ibi inferitur gravamen, & propterea valet appellari text. est in l. 1. §. si quis tutor. ff. quando appellandum sit, & ibi si fuerit repulsa, & c. l. excusationes C. de excusat. tut. l. si quis provocacione, C. de appell. Speculat. tit. de appell. §. in quibus n. 30. vers. ceterum si iudex, & ibi Additionat. Bald. consil. 378. n. 2. l. 3. Card. Tusc. conclus. 359. num. 1. plures civitati cap. seq. n. 35. & 4. p. 6. 7. d. n. 10. Ergo beneficium appellationis iure communi praesidium oppressorum institutum, si auferatur, legitima erit causa appellandi.

47 Pro quo facit adhuc, quod dicit Paul. Castr. in l. 3. C. de appellat. quem refert & sequitur Ill. consil. 187. circa primum colum. 6. vers. quartò accedat lib. 2. & Roland. a Valle consil. 77. num. 3. lib. 2. Lancelot. Robert. de attent. 2. part.

part. 1. 2. ampl. §. n. 3. & 4. quod si iudex a quo noluerit deferre, & recipere appellationem, dicens quod non potest interponi, quia causa erat inappellabilis, vel bis jam appellaverat, ut in casu d. l. unio. C. ne lice. 3. prov. si tamen revera appellatio iure tenet, & ac minus iuste repellitur, tunc iudex nihil debet invocare; quod si fecerit, indistincte revocabitur, quia cum appellatio de iure teneat, licet non sit recepta, causat attentata ministerio juris, & potentia, text. expressus in l. 1. & ibi DD. toto tit. ff. nihil novari appellatione pendente. Pro qua doctrina est etiam text. expressus in l. cuius, & in l. sciendum ff. de appell. recip. Speculat. tit. de appell. §. nunc dicamus num. 8. vers. item appellatione, lib. 2. fol. 194. Greg. Tholos. tract. de appell. l. 6. c. 12. n. 2. Franc. in cap. sape n. 14. & in cap. ut debitis sub n. 42. de appell. Angel. Aret. in l. 5. si cuius n. 1. de appell. recip. Roland. a Valle consil. 77. viso, & bene sub n. 4. & n. 5. seqq. lib. 2. Scaccia de appell. q. 11. n. 10. Lancelot. de attent. 2. part. c. 12. in prefatione num. 10. quamvis quando non recipiuntur a iudice appellationes, quas de iure recipere, & deferre tenebatur, tamen causant attentata, & devolvunt ad superiorem, & conquirent iudicis officium, quia prohibetur a iure.

48 Nec iis obstant fundamenta in prima pro contraria parte adducta, quae parum urgent facta supradictorum reflexione. Non primum, cum dupliciter responderetur, nam licet habeat definitivae interlocutoria super inpotentia appellandi, tamen ab ea non permittitur appellatio, quando iudex iuste & iure eam tulit, puta quia causa revera non pariter appellationem, ex rationibus specialitatis superius adductis, excludentibus huiusmodi appellationem, prout videmus in sententia super defensione cap. seq. & sic fallit in hoc casu. Et secundò responderetur, ut procedat, & locum habeat in secunda conclusione superius posita, nempe, quando emittitur appellatio a reiectione appellationis a iure admittenda.

49 Nec obstat secundum, cui pariter responderetur, ut procedat fere omnes DD. in eo citati loquuntur, scilicet ut appellatio a reiectione appellationis sit legitima, quoties appellatio reiecta iure non prohibita, sed permittenda est, quorum superius mentionem fecimus & ad idem citavimus; secus autem ubi appellatio a reiectione hoc iusto fundamento caret illud autem quod ibi diximus, necesse esse, appellari iterum a reiectione appellationis: intelligendum, & declarandum censetur, quando iudex, parte opponente, & per causae cognitionem, scilicet ex inspectione actorum interlocutoriam tulerit; repellendam appellationem, sed non deferendam.

50 Pro quo suppono, quod cognitio, an appellatio sit iusta, legitima necne, potest fieri duobus modis: uno modo ad sciendum, an sit deferendum necne appellationi interpositae alio modo an appellatio sit legitima, & admittenda necne? Primo casu talis cognitio spectat ad iudicem a quo, an debeat deferre, vel non, appellationi ad effectum exequendi, vel ne suam sententiam. Secundo autem casu spectat cognitio ad iudicem ad quem, iudicaturus, appellatio sit legitima, & prohibita, nunc ad effectum illam admittendi, vel non l. Chirograph. 1. §. ubi B. in v. notab. ff. de admin. tut. c. dilectus filius de recipi. S. eccla. in tit. de appell. §. nunc dicamus n. 2. & 3. & n. 9. Bal. in l. appellatione n. 8. C. de appellat. & in cap. pastoralis §. praeterea n. 5. de offic. deleg. Franc. cap. constituitus, n. 19. & in cap. de priore n. 1. de appell. & est communis, ut per Ileriam teatur Contard. in l. unio. C. si de mon. poss. fuer. appell. quest. 19. n. 9. & latius quest. d. n. 16. cum seqq. ubi multa notabilia ponit in materia; inter quae, & illud, quod quando appellatio evidenter est calumniosa, tunc sine dubio talis cognitio spectat ad iudicem a quo, non autem ad iudicem ad quem, ut per Joan. Andr. Butri. & Bella. locis ab eo cit.

51 Pro quo suppono, quod cognitio, an appellatio sit iusta, legitima necne, potest fieri duobus modis: uno modo ad sciendum, an sit deferendum necne appellationi interpositae alio modo an appellatio sit legitima, & admittenda necne? Primo casu talis cognitio spectat ad iudicem a quo, an debeat deferre, vel non, appellationi ad effectum exequendi, vel ne suam sententiam. Secundo autem casu spectat cognitio ad iudicem ad quem, iudicaturus, appellatio sit legitima, & prohibita, nunc ad effectum illam admittendi, vel non l. Chirograph. 1. §. ubi B. in v. notab. ff. de admin. tut. c. dilectus filius de recipi. S. eccla. in tit. de appell. §. nunc dicamus n. 2. & 3. & n. 9. Bal. in l. appellatione n. 8. C. de appellat. & in cap. pastoralis §. praeterea n. 5. de offic. deleg. Franc. cap. constituitus, n. 19. & in cap. de priore n. 1. de appell. & est communis, ut per Ileriam teatur Contard. in l. unio. C. si de mon. poss. fuer. appell. quest. 19. n. 9. & latius quest. d. n. 16. cum seqq. ubi multa notabilia ponit in materia; inter quae, & illud, quod quando appellatio evidenter est calumniosa, tunc sine dubio talis cognitio spectat ad iudicem a quo, non autem ad iudicem ad quem, ut per Joan. Andr. Butri. & Bella. locis ab eo cit. Salgado de protect. Reg.

52 Tunc igitur si a parte opponatur de inpotentia appellandi vel deferendi iudex terminos text. in de c. sua nobis, de appell. quae ibi Bal. & Joan. Anton. de d. Georgio n. 8. Franc. in col. 3. vers. sed quatenus, & idem in cap. directe cont. d. eod. tit. debet adhibere causae cognitionem, scilicet ex inspectione actorum, tenet Philip. Franc. in c. cum speciali, §. porro, col. 4. de appell. Lancelot. de attent. 2. part. cap. 12. ampliat. §. n. 13. ultra quos probat Bar. post glossam in l. 1. in fin. C. quorum appell. non recip. Capic. decis. 4. sub n. 11. & Butri. etiam sequitur Bertach. in repert. ver. appell. admittitur, etiam evitato, & praesentia partium debet adesse, ut Innocent. in c. pastor. §. praeterea, col. 2. de off. deleg. adductus supra in d. ar. gum. per quem ita eleganter advertit, Capic. ubi proxime n. 8. & supra, ubi optime discutit. Pro quo etiam facit, quod dicit Bertach. in repert. ver. appell. admittitur vers. 6. per Cardin. in clem. 2. §. 1. q. 2. de appellat. ut appellationi an deferat iudex, debet appellanti notificari, & ac tandem suam interlocutoriam iudex profert, d. c. sua nobis de appell. c. cum super Abbat. de off. deleg.

53 Unum tamen necessarium est advertere: quod haec interlocutoria iudicis a qua denegat appellationem nihil rei veritati officit, nec impedit, ac enervat vires appellationis, nec etiam haec cognitio impedit cognitionem iudicis ad quem, ad cognoscendum, an de iure sit ut legitima admittenda, necne, & poterit eam revocare, text. est elegans in d. c. super Abbat. Speculat. in tit. de appell. nunc dicamus, post med. Philip. Franc. in c. ut debitis honor. col. 19. in prin. de appell. sub vers. in gloss. in verb. ex rationabili causa Capic. ubi proxime d. num. 11. idem Franc. in cap. cum appell. de appell. n. 2. idem facit quod Soll. in pract. crim. verbo, si constabuntur in 3. p. post n. 5. Caravii. super riu magna Curia 159. n. 10. Farin. in pract. crim. 2. tom. 38. n. 8. facit in super doctrina Paul. Cast. in l. 3. C. de appell. & sequentium supra relata, & optime text. in l. ei cuius, & l. sciendum. ff. de appell. recip. & sic quando parce opponente, & cum causae cognitione ac interlocutoria appellatio rejicitur, tunc necessaria est dicta appellatio a reiectione, quod declara, ut etiam sufficit, ut appellans insistat in appellatione rejecta, licet iterum a reiectione non appellet, ut dicit Card. in d. §. praeterea, per quem etiam Capic. sup. n. 12.

54 Secus autem est dicendum, quando iudex simpliciter & absque oppositioni partis, causae cognitione & similiter appellationem rejicit, ut puta quando simpliciter dicit, repellatur appellatio aut non admittatur, aut non est locus delationi, aut dicat audiatur seu adjiciatur processui, seu actis, seu intimetur parti, & similiter, nam tunc non est necessaria appellatio alia, sed jus operatur. Quod fallit, quando iudex ita simpliciter, & absque causae cognitione rejicit appellationem, tanquam frivolam, quia tunc requiritur appellatio alia, cum aliter videtur assentire, appellationem esse frivolam, ut ex Zabarel. & Tusc. supra dixi ad finem secundi argumenti contrario partis; & idem ego admitterem, quando iudex similem causam in reiectione adjecerit, puta, quia est tertia appellatio, & similiter ex identitate rationis: ultra hos casus autem appellatio a reiectione necessaria non est. Philip. Franc. in cap. constituitus, col. ult. de appell. sequitur Capic. de decis. 34. n. 12. & est text. in cap. super Abbat. de offic. delegati.

55 Tunc igitur si a parte opponatur de inpotentia appellandi vel deferendi iudex terminos text. in de c. sua nobis, de appell. quae ibi Bal. & Joan. Anton. de d. Georgio n. 8. Franc. in col. 3. vers. sed quatenus, & idem in cap. directe cont. d. eod. tit. debet adhibere causae cognitionem, scilicet ex inspectione actorum, tenet Philip. Franc. in c. cum speciali, §. porro, col. 4. de appell. Lancelot. de attent. 2. part. cap. 12. ampliat. §. n. 13. ultra quos probat Bar. post glossam in l. 1. in fin. C. quorum appell. non recip. Capic. decis. 4. sub n. 11. & Butri. etiam sequitur Bertach. in repert. ver. appell. admittitur, etiam evitato, & praesentia partium debet adesse, ut Innocent. in c. pastor. §. praeterea, col. 2. de off. deleg. adductus supra in d. ar. gum. per quem ita eleganter advertit, Capic. ubi proxime n. 8. & supra, ubi optime discutit. Pro quo etiam facit, quod dicit Bertach. in repert. ver. appell. admittitur vers. 6. per Cardin. in clem. 2. §. 1. q. 2. de appellat. ut appellationi an deferat iudex, debet appellanti notificari, & ac tandem suam interlocutoriam iudex profert, d. c. sua nobis de appell. c. cum super Abbat. de off. deleg.

56 Unum tamen necessarium est advertere: quod haec interlocutoria iudicis a qua denegat appellationem nihil rei veritati officit, nec impedit, ac enervat vires appellationis, nec etiam haec cognitio impedit cognitionem iudicis ad quem, ad cognoscendum, an de iure sit ut legitima admittenda, necne, & poterit eam revocare, text. est elegans in d. c. super Abbat. Speculat. in tit. de appell. nunc dicamus, post med. Philip. Franc. in c. ut debitis honor. col. 19. in prin. de appell. sub vers. in gloss. in verb. ex rationabili causa Capic. ubi proxime d. num. 11. idem Franc. in cap. cum appell. de appell. n. 2. idem facit quod Soll. in pract. crim. verbo, si constabuntur in 3. p. post n. 5. Caravii. super riu magna Curia 159. n. 10. Farin. in pract. crim. 2. tom. 38. n. 8. facit in super doctrina Paul. Cast. in l. 3. C. de appell. & sequentium supra relata, & optime text. in l. ei cuius, & l. sciendum. ff. de appell. recip. & sic quando parce opponente, & cum causae cognitione ac interlocutoria appellatio rejicitur, tunc necessaria est dicta appellatio a reiectione, quod declara, ut etiam sufficit, ut appellans insistat in appellatione rejecta, licet iterum a reiectione non appellet, ut dicit Card. in d. §. praeterea, per quem etiam Capic. sup. n. 12.

57 Secus autem est dicendum, quando iudex simpliciter & absque oppositioni partis, causae cognitione & similiter appellationem rejicit, ut puta quando simpliciter dicit, repellatur appellatio aut non admittatur, aut non est locus delationi, aut dicat audiatur seu adjiciatur processui, seu actis, seu intimetur parti, & similiter, nam tunc non est necessaria appellatio alia, sed jus operatur. Quod fallit, quando iudex ita simpliciter, & absque causae cognitione rejicit appellationem, tanquam frivolam, quia tunc requiritur appellatio alia, cum aliter videtur assentire, appellationem esse frivolam, ut ex Zabarel. & Tusc. supra dixi ad finem secundi argumenti contrario partis; & idem ego admitterem, quando iudex similem causam in reiectione adjecerit, puta, quia est tertia appellatio, & similiter ex identitate rationis: ultra hos casus autem appellatio a reiectione necessaria non est. Philip. Franc. in cap. constituitus, col. ult. de appell. sequitur Capic. de decis. 34. n. 12. & est text. in cap. super Abbat. de offic. delegati.